

Preafericirea Voastră, Înaltpreasfințiiile Voastre, Preasfințiiile Voastre,

„Voi, cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Duhului ...!” (Fapte 7, 51).

„Voi care ați primit Legea întru râduieli de la îngeri (Sfinții Părinți) și n-ați păzit-o!” (Fapte 7, 53).

Este din ce în ce mai evident că nu ne mai putem înțelege unii cu alții. **Sunteți prea implicați la construcția** unui nou Turn Babel, a unei noi cetăți Sodoma și Gomora și a unei „**Noi ere**”, („unitatea în diversitate”). Încă mai nădăjduim că se va mai găsi cineva cu care să vorbim aceeași limbă. Planul diavolului încă de la facerea lumii nu s-a schimbat; folosește o altă strategie în „competiția” lui cu Dumnezeu de a stăpâni și supune doar el lumea toată. Vrea să facă o „unitate” numai a lui din diversitatea creației lui Dumnezeu și diversitatea răului pe care l-a extins diavolul în lume.

La Sinodul din Creta spuneți că „nu a fost nimic rău și că a fost Duhul Sfânt”. Aceasta ar fi una dintre blasfemiile pe care le aduceți Duhului Sfânt. Aveți conștiința împăcată că spuneți adevărul? (II Cor. 13, 5) Prezența ereticilor, nemaîntâlnită până acum la un Sinod Ortodox, a adus o falsă pace și unitate mincinoasă, diplomatică, dar nu în Duhul Sfânt, ci în **duhul „diversității și unității pierdute”¹ de cei pierduți**. Noi creștinii ortodocși nu am pierdut nimic, îl avem pe Hristos–Unitatea veșnică. Cei din CMB au pierdut unitatea, Biserica, sunt fiii pierzării și caută pe împăratul unității pierdute. Cine se mai trezește să caute „precum în cer și pe pământ”, nu precum în iad și pe pământ. Din această cauză a apărut neliniște și frământare între unitatea ortodoxă și „unitatea” ereticilor din CMB.

I. Date importante în istoria ecumenismului

În Creta ați „binecuvântat”, ați legiferat, ați pecetluit trecutul odios, idolatru, ați scris și semnat „o nouă evanghelie” la care Biserica Ortodoxă a fost părtașă încă din 1920. Enumerăm doar câteva întruniri cu luări de decizie și ritualuri idolatre:

- **În anul 1965** patriarhul ecumenic Athenagoras a afirmat că „**Biserica a greșit atunci când a susținut că învățăturile papale sunt mincinoase**”. Să înțelegem că Hristos a greșit?! Biserica este a lui Hristos, iar El duce Biserica într-o direcție greșită? Ierarhii „moderni” sunt cei care vor să-L „corecteze” pe Hristos! Tot atunci s-au ridicat anatemele din 1054 ale Sfinților Părinți împotriva papalității.
- **În anul 1969** Patriarhia Moscovei încuviințează împărtășirea în bisericile ortodoxe a catolicilor și lipovenilor;
- **În anul 1975** mitropolitul grec Atenagora (Kokkinakis) a declarat că **episcopatul și preoția anglicanilor, coptșilor, armenilor, romano-catolicilor împreună cu a ortodocșilor sunt**

¹ <http://ortodoxinfo.ro/2017/06/18/ieromonah-spiridon-biserica-ortodoxa-si-ecumenismul-abaterile-neortodoxe-care-au-precedat-sinodul-din-creta/>

- considerate împreună ale uneia sfinte sobornicești și apostolicești Biserici. Toate aceste culte religioase încă de atunci erau recunoscute ca „biserici”, nu doar la Sinodul din Creta;
- **În anul 1983** la o adunare a CMB în Vancouver-Canada **au avut loc diverse ritualuri șamanice și alte ritualuri păgâne**. Tot atunci **s-a legiferat preoția femeilor**;
  - **În anul 1984** într-un interviu televizat **patriarhul Teoctist a numit Biserica Ortodoxa și cultul romano-catolic „Biserici surori”**„,Și am căzut de acord că atunci când suntem la noi, în teritoriul oriental-ortodox zicem Credeul fără adaosul filioque și atunci când suntem în teritoriul unei biserici romano-catolice zicem Credeul cu adaosul filioque.”(Interview with Patriarch, part 2 <https://youtu.be/-yCZVKL5aR8>);
  - **În anul 1986** la Assisi-Italia 150 de reprezentanți ai diverselor religii ale lumii (**budiști, musulmani**, evrei, băștinași din Africa și din America –**idolatri**, zoroastrieni, sikh-iți, copti, armeni, anglicani, romano-catolici, etc.)și ortodocșii s-au rugat **împreună și au participat la ritualuri păgâne**(Intalnirea_religiilor_la_Assisi_1986_partea_1.wmv). (<https://youtu.be/UklUe4eQmEA>);
  - **În anul 1991** actualul patriarh al României a fost delegat de BOR la Canberra-Australia. Aici **CMB a întrunit vrăjitori**, „teologi” coreeni,spiritiști, episcopese; pagânism, muzică rock și rugăciune în comun. Tot atunci organizații de **homosexuali și de lesbiene** au devenit membri în CMB alături de Patriarhia Română. Acolo **a fost hulit de către păgâni Duhul Sfânt și Iisus Hristos** în ritualurile lor. (Paganii_si-au_facut_ritualurile_in_aceiasi_cort_cu_ortodocsii.wmv).<https://youtu.be/Y9dEG2CwF6U>);
  - **În anul 1993** la Balamand-Liban reprezentanți ai mai multor Biserici Ortodoxe au căzut de acord cu romano-catolicii **consimțind o singură credință, o singură preoție, un singur botez**, două biserici surori și au acceptat **„teoria ramurilor”**. Astfel, ortodocșii s-au lepădat de Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică;
  - **În anul 1994** patriarhul Teoctist împreună cu episcopul vicar patriarhal Teofan (astăzi mitropolit) și episcopul Irineu Popa, împreună cualți doi ierarhi,au semnat în secret acordul de ridicare a anatemei și restabilirea unității între ortodocși și monofiziți. (Chambessy 1993);
  - **În anul 1998 Patriarhia Română** și Președinția **au organizat la București o întrunire interreligioasă** (San Egidio),la care au participat reprezentanți ai cultelor creștine, delegați ai religiilor mozaică, musulmană, budistă, hindusă, brahmană, cărora li s-au alăturat șamani, vrăjitori etc. Ca o consecință a acestei mari întâlniri, după cum a fost recunoscut atât de creștinii din Romania cât și de presa laică, a fost vizita lui Ioan Paul al II-lea în România, între 7 și 9 mai 1991, la doar câteva luni după Rugăciunea pentru Pace². Această întrunire a fost numită „Oameni și religii” având subtitlul „Pacea este numele lui Dumnezeu. Dumnezeu, Omul, Popoarele”³.**Dar numele Lui este Adevăr!** Și în adevăr **El spune:pentru idolatrie și ecumenism „n-am venit să aduc pace, ci sabie”**(Matei 10, 34),„**Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!**”(Ieș. 20, 3). În Vechiul Testament, prin proorocul „Moise le-a zis: «Așa zice Domnul: să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său»(Ieș. 32, 27),găsim șila (Iez. 9, 1-10; III Regi. 18, 40) (cei care se închină la idoli). „La plinirea vremii”Iisus HristosS-a jertfit El pentru noi, dar așteaptă în schimb adevărata pocăință: „**Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.**”(Matei 4, 17). Adică nu o pace mincinoasă, idolatru a ecumeniștilor, ci **sabia-adevărul care îndepărtează minciuna, idolatria** (Matei 10, 34-37).Scoate Hristos sabia să taie capete? Ce fel de sabie are El? **Cuvântul Evangheliei, Cuvântul Adevărului;**
  - **Din anii 2006-2007** în seminariile teologice„Catedra de Îndrumări Misionare” a fost desființată, iar la facultățile de teologie a fost înlocuită cu „Catedra de Misiune și Ecumenism”. Ce joncțiune și ce joc teologic!? Nu mai era nevoie de îndrumări misionare

²<https://santegidioromania.wordpress.com/about/>

³<http://www.apologeticum.ro/2016/04/video-inceputul-ecumenismului-romania/>

împotriva ereziilor, ci de o teologie de front comun a ortodoxiei cu eresurile, împotriva lui Dumnezeu;

- **În anul 2002** la Assisi iarăși ortodocșii s-au rugat cu evreii, protestanții, romano-catolicii, păgânii – hinduși, budiști, musulmani, taoiști, șintoști, șamani africani, participând la „liturghii” ecumeniste⁴;
- **În anul 2009** Arhim. Ieronim Cretu, care din 1994 este reprezentantul Patriarhiei Române la Sfintele Locuri și Superiorul Așezămintelor Românești de la Ierusalim, Ierihon și Iordan, a slujit și s-a împărtășit alături de eretici în Patmos, oferind **Împărtășania celor de alte confesiuni**. Pentru abaterea canonică foarte gravă (vezi hot. Sf. Sinod din 8-9 iulie 2008) a fost „sanționat” pe 29 octombrie 2009 cu alegerea în demnitatea de episcop vicar patriarhal, cu titlul de „Sinaitul” (împartășire cu ereticii - patmos 2009 <https://youtu.be/6cGEfdBf6W0>).
- **În anul 2017** Biserica Ortodoxă Rusă nu a fost în Creta la sinod, dar se mândrește cu musulmanii și toți ereticii: Ecumenism în Patriarhia Moscovei. https://youtu.be/fsC_pKZZtnI

Ce ați „binecuvântat” în toate aceste împrejurări? Dumnezeu vă mustră prin proocul Ieremia: „Blestemat să fie tot ce face lucrurile Domnului cu nebăgare de seamă.” (Ier. 48, 10).

De multe ori v-ați implicat și politic încurajând credincioșii la vot, așa cum ați procedat în anul 2003, sfătuindu-i să susțină revizuirea Constituției României. De atunci toți suntem nevoiți să acceptăm tot ce ne impune Constituția și Comunitatea Europeană.

S-au făcut și multe altele pe care încă nu le cunoaștem. **Acesta este „tortul” idolatriilor ecumeniști căruia la Sinodul din Creta i s-a așezat „cireașă”, prin legiferarea acordurilor ecumeniste, iar acum ni se oferă spre îndestulare, desfăț și pierzanie. Puteți contesta acest adevăr? Cine vă mai este Dumnezeu? Vă faceți părtași ereziei conform căreia Sfinții Părinți nu ar mai fi actuali astăzi și spuneți că semnaturile de la Creta și de la celelalte întruniri ecumeniste nu ar reprezenta o reală problemă!... Uitați cât de actual este sfântul Teodor Studitul: „Mai e nevoie să descriu măsura smintelii și a defăimării sau mai curând a încuviințării (ereziei), pe care au pricinuit-o prin scrisoarea semnată cu mâna lor? Căci dacă tăcerea este o parte a consimțirii, cu cât mai înfricoșătoare este această întărire scrisă înaintea întregii Biserici, a încuviințării și a conglăsurii lor?”⁵ (cu ereticii).**

Cu toate acestea credincioșii nu văd schimbări în Biserică.

II. Ecumenism: erezie și hulă

V-ați făcut părtași ereziilor și ați pus în spatele credincioșilor păcatele tuturor ereticilor și idolatriilor de la facerea lumii și până astăzi, vrând să-i despărțiți de Hristos. Tot ce vă iertase Hristos ați lepădat și acum v-ați făcut hulitori ai Sfântului Duh. Contextul în care vă aflați nu se poate compara cu împrejurarea Sfântului Apostol Pavel în care acesta prigonea pe Hristos fără să știe că El este Adevărul (Fapte 9, 3-6). Apostolul Pavel nu era împotriva adevărului, el lupta pentru adevărul primit de Moise și proroci, neînțelegând pe deplin venirea lui Mesia; iar după ce prin pocăință a fost îmbrăcat cu darul și puterea Duhului Sfânt mustră și sfătuiește pe toți care mai sunt în comuniune cu ierarhii ecumeniști să nu cadă în greul și neiertatul păcat al hulei împotriva Duhului Sfânt.

⁴<http://ortodoxinfo.ro/2017/06/18/ieromonah-spiridon-biserica-ortodoxa-si-ecumenismul-abaterile-neortodoxe-care-au-precedat-sinodul-din-creta/>

⁵ Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Ed. Egumenița, p. 291.

„Ci zic că cele ce jertfesc neamurile, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu. Și nu voiesc ca voi să fiți părtași demonilor.” (I Cor. 10, 20)

„Căci este cu neputință pentru cei ce s-au luminat odată și au gustat darul cel ceresc și părtași s-au făcut Duhului Sfânt, și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, cu neputință este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc loruși, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură. Țarina, când absoarbe ploaia ce coboară adeseori asupra ei și rodește iarbă folositoare celor pentru care a fost muncită, primește binecuvântare de la Dumnezeu; Dar dacă aduce spini și ciulini, se face netrebnică și blestemul îi stă aproape, iar la urmă focul o așteaptă.” (Evr. 6, 4-8).

Este valabil și pentru toți credincioșii care vor să păstreze comuniunea cu ierarhii ecumeniști.

Ce este hula împotriva Duhului Sfânt? Este hula împotriva adevărului și vieții care este de la Dumnezeu Duhul Sfânt. Necredinciosul, care urăște și prigonește adevărul lui Dumnezeu, hulește împotriva Duhului. În Evanghelia după Ioan scrie că Domnul Hrisos l-a numit de trei ori pe Duhul Sfânt, duhul Adevărului (Ioan: 14, 26; 15, 26; 16, 13). Deci cine tăgăduiește și batjocorește Adevărul, tăgăduiește și batjocorește pe Duhul Sfânt, tăgăduiește și batjocorește pe Dumnezeu, Care este duh și adevăr...De ce nu poate fi iertat acest păcat?...toate legăturile cu Dumnezeu sunt rupte, și omul necredincios s-a depărtat nemărginit și deplin de Dumnezeu⁶ „Celui ce va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” (Matei 12, 32).

De ne-am fi judecat pe noi singuri, nu ne-am fi osândit (I Cor. 11, 31).

V-ați înfruptat din sloganul-fruit „**unitate în diversitate**” (un joc de cuvinte al satanei) carese vedecă **v-aademenit și pervertit încât nu mai aveți scăpare**. Este un alt pom, nu în rai, ci în mijlocul ereticilor și al păgânilor, nu al „cunoștinței binelui și răului”, ci al tuturor cunoștințelor păgâne de la ieșirea din rai și până astăzi, căruia i s-a dat denumirea de „Trunchi comun” care nu mai are un singur Dumnezeu al binelui și al judecății răului, ci al „dragostei” unde fiecare își este sieși Dumnezeu. **Crezul ecumenismului este că poate iubi și uni toate ereziile și păcatele lumii cu Ortodoxia**. Vor să unească pe Dumnezeu cu satana. Reiese că se cred superdumnezeu.

Erezia înseamnă, potrivit dreptului canonic, aderarea la o învățătură greșită, pe care Sfânta Biserică nu o propovăduiește: „Ce este erezia? Nimic n-o va defini mai bine ca si parabola noastră. **Dușmanul a venit și a semănat neghină în mijlocul grâului bun; neghină, grâu rău, sec, stricătoare grâului și care i se aseamănă. Erezia, ca și diavolul tatăl ei, arată Adevărul. Ea nu-l răstoarnă cu o lovitură ca și necredința. Ea se mulțumește de a amesteca cu el rătăcirile, așa cum a fost amestecată neghina cu grâul curat. La fiecare învățătură universală, erezia a venit să-i amestece stricăciuni care, fără a distruge deodată, le strică, le denaturează.**” (Sf. Ioan Gură de Aur)⁷.

Majoritatea preoților și credincioșilor s-au contaminat și ei, păstrând unitatea (comuniunea) cu mai-marii Bisericii, căzând și ei în același păcat împotriva Duhului Sfânt, și spun acum: **Dar ce rău a făcut ecumenismul, ce a schimbat în Biserică?** Pentru aceasta, ei nu mai pot vedea adevărul, căzând sub blestem a doua oară așa cum a spus Sfântul Apostol Pavel.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae spune că: ecumenismul catolic a schimbat unele metode din trecut, adaptându-le timpului de astăzi, dar scopul a rămas același de **extindere a unei dominații în**

⁶<https://doxologia.ro/cuvant-de-folos/de-ce-pacatul-impotriva-duhului-sfant-nu-se-iarta-pe-cand-celelalte-pacate-oricat-de>

⁷ Sfântul Ioan Gură de Aur, Bogățiile oratorice, Ed. Pelerinul, 2002, p.111-112.

spirit lumesc asupra tuturor creștinilor⁸. Iată care a fost planul după care a fost realizată Uniația din Transilvania: **toată unirea aceasta, se bazează ca pe o temelie, pe persoana episcopului. Se știa că după el se vor lua și preoții și se socotea că poporul va putea fi trecut fără să știe în sânul bisericii catolice... Va fi grija noastră pe urmă să schimbăm în timpurile viitoare, pe nesimțite, multe din obiceiurile lor și chiar și din liturghie și din cele sfinte, lămurindu-i că acelea li s-au strecurat prin prostia și lenea preoților din acele părți, că nu sunt proprii legii grecești, nici celei schismatice, ci contra minții sănătoase, credinței și religiei creștine**⁹.

III. „Unitatea în diversitate”

Pentru a face mai ușor de acceptat fărâdelegile din Creta se trece la o altă hulă împotriva Duhului Sfânt folosind sofisme, precum că la următorul sinod documentele se vor, **„explicita, nuanța și dezvoltă”**. Acesta este un răspuns viclean pentru a liniști conștiința celor **„lesne crezători, fără răutate”** (Rom. 16, 18) uluiți de „faimoasa” construcție din CMB, un alt Turn Babel cu trepte lunecoase, frumos ornate cu vorbe diplomate, meștesugite de cel mai bun arhitect, cel al întinericului. Diavolul, timp de peste 5000 de ani a fost îmbrăcat în piele de șarpe și a reușit să sugrume omenirea, până când Hristos, „Lumina lumii”, i-a descoperit urâtenia și i-a sfărâmat capul. Așa, cu capul zdrobit, s-a „reîncarnat” în oameni-ierarhi și hristoși mincinoși, devenind din ce în ce mai viclean, folosind adesea „blană de oaie”, și mai recent devenind student și doctorand în Occident, ajungând cel mai renumit profesor-arhitect cu studii academice în toate domeniile, dar mai ales în teologie. Astfel a reușit să câștige simpatia multor studenți, abordând **o nouă ideologie și teologie a „dragostei” și a iertării absolute a tuturor oamenilor, numind-o „unitate în diversitate”**.

Sfânta Scriptură ne învață că, *„La început Dumnezeu (Unicul Arhitect al lumii), a făcut cerul și pământul.”* (Fac. 1, 1). *„Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte.”* (Fac. 1, 31). **Toate (diversitatea), erau bune fiind unite în Dumnezeu**, în ascultare doar de El. *„Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.”* (Ioan 1, 3), **toate (diversitatea) prin El (Unicitatea), Iar în mijlocul raiului era pomul vieții.**” (Fac. 2, 9) . *„A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: «Din toți pomii din rai poți să mănânci (toți pomii erau buni foarte), iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din elvei muri negreșit!»*” (Fac. 2, 16, 17). Oare acest pom era rău? Nicidecum, era, „bun foarte” ca toți ceilalți pomi. Avea să devină al „cunoștinței răului” din clipa în care Adam nu va asculta și va mânca din el. Mâncând din acel pom interzis, Adam va descoperi și se va uni cu cunoștința și **diversitatea răului**, cu patimile diavolului. Adam era pus în fața situației de a alege între a rămâne în unitatea binelui cu Dumnezeu sau a merge către, **„unitatea” distructivă a răului**, urmând diavolului. Așa au luat ființă și s-au înmulțit „unitățile” răului, **diversitatea de erezii și religii care s-au abătut de la Adevăr**.

În dialog cu șarpele, Eva spune: *„...ne-a zis Dumnezeu : «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el (precum noi astăzi de CMB), ca să nu muriți!».* Atunci șarpele a zis către femeie (precum ierarhii ecumeniști către credincioși): *«Nu, nu veți muri! (Și continuă diavolul, minciinosul) Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el (din CMB, Trunchiul comun...diversitatea religiilor) vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul».*” (Fac. 3, 3-5). Iar acum diavolul ademenește: vedeți foarte bine, sunteți cei mai înțelepți și buni, puteți schimba Evanghelia, **puteți uni binele cu răul, minciuna cu adevărul și așa, toți veți fi una.**

„Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu L-a făcut; a făcut bărbat și femeie.” (Fac. 1, 27). Aici vedem Unitatea absolută care este în Dumnezeu și diversitatea creată de El care este în ascultare față de El. Uniți au fost bărbatul și femeia cât au fost în ascultare,

⁸ Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Uniatismul în Transilvania. Încercare de dezbinare a poporului român, București, 1973, p 11-12.

⁹ Ibidem, p. 32-34.

iar când au încetat să mai asculte s-au divizat. Adam a descoperit o altă împărăție, o împărăție subordonată răului. În această diversitate a răului, diavolul a întunecat, a limitat acțiunile, rațiunea, puterea și voința omului, omul pierzând discernământul, calea de întoarcere către Dumnezeu și hrana cu care se alimenta spiritual. Prin cădere, răul s-a înmulțit pe fața pământului, diavolul a devenit stăpân, iar acum vrea să „refacă”, să „unească” ce a stricat, vrând să devină „dumnezeu” prin minciună și înșelăciune, **prefăcându-se mai bun, mai drept și mai iubitor decât Dumnezeu. Arătând astfel că el „poate” ceea ce „nu poate” Dumnezeu, că și el poate face unitate, dar prin unirea răului cu binele, lucru pe care Dumnezeu nu l-a făcut și nu-l va face niciodată.**

CMB-ul este o femeie desfrânată (Apoc. 17, 4-6). Cei care sunt în CMB și-l susțin s-au făcut una cu desfrânată-CMB și au împreună un **”Trup comun”** cu **toate ramurile** (religiile lumii).

„Oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.” (Matei 5, 28)

„Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea?” (I Cor. 6, 16)

Aceste avertismente sunt valabile pentru noi dacă acceptăm comuniunea cu ierarhii care comit această desfrânare spirituală. Domnul Hristos ne-a eliberat de jugul morții, împotrivindu-se ispitei de pe muntele Carantaniei, biruind definitiv moartea pe Cruce. Ce nu a făcut omul—Adam, a făcut Hristos Domnul. Vrajmașul omului îndrăznește însă, ca și pe Omul-Hristos să-L ispitească cu o formulă **explicită, nuanțată și dezvoltată:** *„Acestea toate Ți le voi da Ție dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie”*. Atunci Iisus i-a zis: *„Piei, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești.”* (Matei 4, 9, 10). Ierarhii ecumeniști nu numai că nu s-au împotrivit satanei, dar au ajuns și să se închine tuturor duhurilor satanei și tuturor dumnezeilor neamurilor din CMB la întrunirile ecumeniste amintite mai sus și acum ne otrăvesc pe noi. **A ajuns ca unitatea Bisericii lui Hristos în diversitatea dragostei și a darurilor Duhului Sfânt să se ploconească în fața „unității” diavolului și a diversității tuturor supușilor lui, și să facă unitate împreună?** Vă rog să răspundeți! Unde Îl duceți pe Hristos? Vă urmează El, sau trebuie să-L urmați pe El? V-ați răstignit în mijlocul credincioșilor precum Hristos, sau vreți să-i răstigniți pe credincioși?

Apostolul Pavel spune: *„Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filosofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească...”* (Col. 2, 8, 9, 10), vezi și: (I Tes. 5); (II Tes. 2); (I Tim. 4); (II Tim. 3) și (II Tim. 4). *„Căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minții, și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos.”* (II Cor. 10, 4-5). Așa trebuie să gândească episcopii, dar **ecumeniștii doresc unitate, o biserică a tuturor religiilor, un dumnezeu al tuturor, o unitate în diversitate.**

IV. Contraargumentarea expresiei „ca toți să fie una”

Oare este Hristos un neputiincios Care Se lasă dus de ierarhi în direcția în care doresc ei? Sau ierarhii ecumeniști ai BOR nu Îl mai au cap pe Hristos, având doar ei capete și făcându-și astfel de cap pe considerentul că au descoperit o nouă dragoste, complotând cu diavolul împotriva lui Hristos, folosindu-se chiar de cuvintele Lui: **„ca toți să fie una”?** (Ioan 17, 21). Ca toți să fie una este dorința lui Dumnezeu, dragostea desăvârșită pentru Care s-a răstignit. Ierarhii conștienți prin falsa „iubire smerită” vor să fure, să înlocuiască unitatea iubirii lui Hristos, sau să distrugă unitatea dragostei Lui. Aceste cuvinte **„ca toți să fie una”** pe care le folosesc ecumeniștii cu înțeles diferit cultivă confuzie în rândurile credincioșilor. Hristos—Adevărul ne-a avertizat *„Vedeți să nu vă amăgească cineva”* (Matei 24, 4).

În Rugăciunea arhierescă Mântuitorul Iisus Hristos ne arată care sunt cei **toți:**

- rugăciunea începe încă de la versetul întâi al capitolului 17 și continuă în următoarele versete;
- La versetul al doilea Domnul Hristos reamintește Tatălui că El are stăpânire peste tot trupul ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tatăl i-a dat Lui. Pe care i-a dat Lui? Pe cei care-L ascultă pe Hristos și I se supun doar Lui, nu **episcopilor** care se vor capi în locul lui Hristos și **pretind că fără ei nu este Biserica, folosindu-se de cuvintele lui Hristos pentru a ne da în brațele lui antihrist;**
- La versetul al treilea: „*Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, (Tatăl) Singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis*”, credincioșii care se supun lui Hristos și-L ascultă căutând viața veșnică trebuie să-L cunoască și să-L recunoască pe Tatăl, ca pe Singurul Dumnezeu și pe Iisus Hristos pe care L-a trimis în lume Tatăl. Singurul Dumnezeu adevărat este Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos și al nostru, iar credincioșii care vor să-L cunoască pe Dumnezeu, trebuie să fie în Biserica Lui, care este doar „Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească”;
- La versetul al șaselea spune că a arătat numele lui Dumnezeu oamenilor care l-au fost dați Lui în ascultare și cuvântul Lui l-au păzit. Papistașii, protestanții nu au păzit cuvântul Lui, iar păgânii nu l-au cunoscut și nici nu vor să-L cunoască. În ce unitate pot fi ei?
- La versetul 8 Mântuitorul spune că acele cuvinte pe care le-a primit de la Tatăl, **le-a dat celor ce au cunoscut cu adevărat, că Iisus a fost trimis de Tatăl;**
- Versetul 9 lămurește pentru cine se roagă: „*Eu pentru aceștia Mă rog; (se referă la Sfinții Apostoli, cei care aveau să formeze trupul Bisericii) nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt*”, pentru cei care ascultă de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt.
- La versetul 11 statornicește unitatea Bisericii: „**Ca să fie una precum suntem și Noi**”; **nu se referă la nimeni din afara Bisericii, cum spun ecumeniștii;**
- Versetul 20: „*Dar nu numai pentru aceștia (Apostoli) Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor*”. Se referă la toți până la sfârșitul veacurilor, care vor crede ca și Sfinții Apostoli și vor rămâne în aceeași învățătură de credință revelată și păstrată în Biserica.

Cu îndemnul la „unitate” și „dragoste” vicleană, ecumenistă, pier mii și mii de credincioșii care se lasă ademeniți din cauza neștiinței, ignoranței, fricii sau intereselor omenești.

V. Dezvăluiri despre Acordul de la Chambessy (cu monofiziții) și receptarea în BOR

Dacă la Sinodul din Creta nu a fost nimic rău, cum susțineți acum, la acordurile anterioare (ex. Chambessy) a fost bine și acolo? Cei care au semnat își mai amintesc ce au semnat, sau încă de pe atunci aveau pervertită conștiința, situație asemănătoare cu cea din Creta?

Extras din Referat, Temei nr.4870/1994: „...Luăm act cu îndreptățită bucurie de **acordul dogmatic** realizat între cele două **familii de biserici ortodoxe...ne dăm total asentimentul...**, iar BOR să prezinte acceptul în scris, în ceea ce privește hotărârile luate la Chambessy.”. „**Problemele sunt foarte diferite una de alta...dar nu sunt de nedepășit**”. Dar cum le rezolvați? Încalcând hotărârile Sinoadelor Ecumenice și canoanele, folosind mijloace viclene? „**Propunem de asemenea ca toate anatematismele și pasajele incriminatoare la adresa Bisericilor Ortodoxe Orientale (monofizite) și a unor sfinți cinstiți de acestea să fie scoase din cărțile de cult ale Bisericii noastre**”. Adică să se piardă vina și urma...

Ceea ce au hotărât Sfinții Părinți la Sinoadele Ecumenice sub inspirația Sfântului Duh, în văzul tuturor, punând sub anatema ereziile, la nivelul Bisericii locale, în BOR, în cadrul unei

comisii formate din câțiva arhieri, s-a îndrăznit să se anuleze prin semnătură, ridicând anatemele. De atunci s-a scos din Molitfelnic „Slujba de primire la Ortodoxie a celor de alte credințe”. Nu s-a schimbat nimic!? Preoții fiind nevoiți să săvârșească doar Taina Mirungerii și să nu mai boteze pe cei ce vin la Ortodoxie de la papistași, monofiziți și protestanți. Semnatarii sunt: Președinte IPS Nestor Vornicescu, membrii comisiei: IPS Vasile (Arhiepiscop de Târgoviște), PS Teofan Sinaitul, secretarul Sf. Sinod (astăzi Mitropolitul Moldovei), PS Irineu Slătineanu și câțiva preoți.

Extras din Temei nr.7582/1994 – Referatul Comisiei pentru doctrină: „...2. Referitor la **problema anatemelor**, întâlnite în cărțile de cult, la Slujba hirotonirii arhierului, s-a sugerat ca acele paragrafe care privesc pe Părinții Bisericii Ortodoxe Orientale (monofiziții, n.n.) **să fie trecute sub tăcere la oficierea slujbelor respective și înlăturate în timp, în edițiile următoare**”. „3. S-a propus reconsiderarea și restructurarea în funcție de rezultatele dialogului, a capitolelor din Istoria Bisericească Universală și din Tratatetele de Patrologie, referitoare la Bisericile Ortodoxe Orientale.” (monofizite-n.n.) Acest referat este semnat de PS Teofan Sinaitul, secretarul Sf. Sinod, astăzi Mitropolitul Moldovei¹⁰.

„Noi (BOR) am semnat actul de unire definitivă cu aceste biserici și urma să definitivăm modalitățile de conslujire, chiar de împărtășire și împreună-slujire a Sfintei Liturghii. Dar au intervenit semne negative din partea Bisericilor Ortodoxe Grecești și Rusești și s-a amânat. Dar documentul există, fiindcă el a fost semnat de toți reprezentanții Bisericilor Ortodoxe și vechi orientale” (monofizite), afirmă Nicolae Necula, decanul Facultății de Teologie din București, reprezentant al BOR la dialog¹¹. Și acum vă întrebăm: monofiziții care au fost condamnați de Sinodul al patrulea Ecumenic (întărit de minunea Sfintei Eufimie) sunt ortodocși? Da sau nu? Acum spuneți da, pentru că v-ați lepădat de Ortodoxie și sunteți cu ei.

„Delegații Bisericilor Ortodoxe (monofiziții, n.n.) au cerut să nu se procedeze la ridicarea anatemelor prin acte solemne și lecturi publice, ci totul să se facă cu multă discreție, spre a nu șoca mentalitățile încă nepregătite pentru schimbări ale credincioșilor de rând din Răsărit. Evenimentul să se consume la nivelele de sus.”¹²

VI. Despre căsătoriile mixte

În diferite cotidiane îl putem vedea pe „Papa Francisc susținând căsătoria între gay”: Papa îi ia în brațe pe homosexuali! Biserica Catolică acceptă ca aceștia să formeze cupluri și să adopte copii (<http://evz.ro/soc-la-roma-biserica-catolica-ii-ia-in-brate-homosexuali-si-accepta-adoptiile-de-copii-conservatorilor-li-s-a-inchis-gura.html>), spunând că reprezintă o parte din „modernizarea bisericii”. Care biserică? A papei da, alui Hristos nu! (Sodoma și Gomora „modernizată”). Cine poate „moderniza” trupul lui Hristos? Doar papa-antihrist! La el te poți aștepta la orice. Dar culmea năucirilor o putem găsi la ierarhii noștri ortodocși. ÎPS Teodosie la o dezbatere despre „Sfântul și Marele Sinod” la Constanța a abordat problema căsătoriilor mixte afirmând că: „Sfânta Scriptură nu interzice căsătoriile mixte, iar canoanele nu pot contrazice Sfânta Scriptură și cei care se împotrivesc poartă discuții sterile și folosesc păreri personale”. Ce inspirație subtilă!

Sfinții Părinți în unanimitate au învățat că **descoperirea dumnezeiască este păstrată în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție**. Astfel Sf. Vasile cel Mare spune: „Din dogmele și practicile ținute de Biserică, pe unele le avem din învățătură scrisă, iar pe altele le-am primit din tradiția Apostolilor. Și unele și altele au aceeași putere”. Ceea ce trebuie reținut, este că **învățăturile transmise și păstrate în Sfânta Tradiție au aceeași valoare ca și cele cuprinse în Sfânta**

¹⁰<http://www.apologeticum.ro/2017/01/un-mitropolit-roman-functie-sfintii-parinti-de-la-sinodul-iv-au-luat-decizii-intr-un-context-al-dezbinarii-al-lipsei-de-acord-formularia-invataturii-de-credinta-si-al-lipsei-de-iubire-fr/>

¹¹Bisericile Ortodoxe Vechi Orientale, istorie și prezent,

<http://ziarulumina.ro/bisericile-ortodoxe-vechi-orientale-istorie-si-prezent-30317.html>

¹² Ierom. Visarion Meldeucanu. Despre erorile neobolodoniștilor. Ed. Vicovici, Iași, 2007, p. 46

Scriptură, deoarece ele provin tot din aceeași descoperire dumnezeiască. Cele scrise de Sf. Apostol Pavel tesalonicenilor dovedesc indiscutabil acest adevăr: „**Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.**”(II Tes. 2, 15). Același apostol numește Tradiția „*dreptarul cuvintelor sănătoase*”(II Tim. 1, 13), îndemnând pe Timotei să-l păzească cu multă grijă (I Tim 6, 20). Dar ceea ce mai trebuie reținut și subliniat, este faptul că Sfânta Scriptură a fost scrisă pe temeiul Sfintei Tradiții, căci la început a fost numai Tradiția, și apoi s-a scris Scriptura ca o parte a acesteia. Sfânta Tradiție s-a păstrat în epoca Apostolică prin grai viu și în practica Bisericii, dar începând cu veacul al doilea, numeroase învățături și practici ale ei au fost fixate sau consemnate de Biserică într-o serie de documente ca: Hotărârile Sinoadelor ecumenice și particulare, definițiile lor dogmatice; canoanele apostolice; canoanele Sfinților Părinți; scrierile Sfinților Părinți¹³. Unde găsim în Sfânta Scriptură învățăturile, rânduielile și rugăciunile celor 7 Sfinte Taine și ale ierurgilor? Toate acestea s-au păstrat în Tradiția Bisericii.

Domnul Hristos înainte de pătimirile Sale i-a îmbărbătat pe Sfinții Apostoli cu Duhul Mângâierii: „**Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate ce v-am spus Eu.**”(Ioan 14, 26).

ÎPS Teodosie, conștient sau inconștient, ați pus la îndoială Sfânta Tradiție, Sfinții Părinți și Sfânta Scriptură. **Astfel ați anulat promisiunea lui Hristos, hotărârea Tatălui și lucrarea Duhului Sfânt**(Ioan 14, 26), făcând astfel persoanele Sfintei Treimi mincinoase sau inexistente, iar pe Sfinții Părinți niște mincinoși și ei. Nu găsiți scris în Sfânta Scriptură? Ce scriptură și biserică aveți? Proocul Isaia la capitolul 59 versetul 5 vă spune ce faceți: „*clocesc ouă de șarpe și urzesc pânză de paianjen: cine mănâncă din ouăle lor moare, iar din cele sparte ies năpârci*”. Ați otrăvit toți credincioșii. În Creta s-au clocit ouăle, iar acum scoateți pui. Nu o să găsiți în Sfânta Scriptură că se dă libertatea căsătoriilor mixte, mai ales între persoane de același sex. Doar o „scriptură” de la cei care răstălmăcesc Scripturile.

Când a fost propus prim-ministru o persoană de etnie musulmană, într-un interviu televizat ați afirmat că „*orice inspirație este însoțită de voia lui Dumnezeu*”; **cum se poate împăca voia lui Dumnezeu cu voia lui Alah?** De asemenea ați afirmat că poate să jure și pe Biblie și pe Coran, că și musulmanii cred în Hristos. Dumneavoastră de cine ați fost inspirat când ați făcut această afirmație? Inspirația a venit de la Hristos sau de la Mahomed?

Ați fost de față printre Apostoli și știți că Hristos nu le-a vorbit despre căsătorie? Chiar dacă o învățatură nu a fost consemnată în Sfânta Scriptură, noi știm de Sfânta Tradiție, învățatura prin viu grai: „**Dar sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut (și vorbit) Iisus și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.**” (Ioan 21, 25). Ați aruncat-o și pe aceasta.

Până la întruparea lui Hristos, înainte cu două mii de ani, poporul evreu păstra cu mare seriozitate și frică de Dumnezeu poruncile Lui; cei care îndrăzneau să le calce erau omorâți cu pietre. Era legământ veșnic.

Patriarhul Avraam, srămoșul poporului evreu și modelul credinței în Dumnezeu, înainte de a muri, având dorința ca fiul său Isaac să nu piardă credința în Dumnezeu a cerut slugii sale să jure: „**Și să juri pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeu pământului că fiului meu, Isaac, nu-i vei lua femeie din fetele Hananeilor, în mijlocul cărora locuiesc eu.**”(Fac. 24, 3). Deoarece cananeii erau închinători la idoli, Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să nu țină în mijlocul neamului său, cu toate că trăia printre străini, nicio parte bărbătească netăiată împrejur (tăierea împrejur reprezenta legământul credinței între Dumnezeu și oameni)(Fac. 17, 12).

¹³ Pr. Prof. Dr. Isidor Tudoran, Arhid. Prof. Dr. Ioan Zăgrean, Teologia Dogmatică manual pentru seminariile teologice, EIDMBOB, București, 1991, p. 76-79.

Din citatul: „Să nu umblați după obiceiurile popoarelor pe care le voi alunga de la voi.”(Lev. 20, 23), reiese că nu erau admise în familiile evreilor alte credințe. Împăratul Solomon a supărat tare pe Dumnezeu pentru că și-a luat femei păgâne(III Regi 11, 1-14), mai găsim la: (Ieș. 34, 15-16) și la(Deut. 7, 1-3).

În Noul Testament nu mai era nevoie să se amintească de căsătorie, sau nu s-a mai amintit în scris, fiindcă Domnul Hristos a spus: „**n-am venit să stric, ci să împlinesc**”(Matei 5, 17); a statornicit mult mai aspru păcatul între bărbat și femeie: „**Oricine se uită la femeie poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui**”(Matei 5, 28). În Israel se cunoștea foarte bine poziția relațiilor cu cei de alte credințe: „**Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți**”(II Cor. 6, 17), „**Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu care ești iudeu ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu auamestec cu samarinenii.**”(Ioan 4, 9).

Referitor la afirmația legată de căsătoriile mixte, că s-au aprobat „ca cei din diaspora să nu trăiască în fărădelege”, ne întrebăm: Unde au crescut aceștia, ce cateheză li s-a făcut? Nu suntem vinovați noi, preoții și episcopii pentru că nu i-am învățat? **Ca să acoperiți vina, săvârșiți un mai marepăcat**, crezând că aveți mai multă dragoste decât Dumnezeu. „Dragoste” ca pe toți să-i faceți ecumeniști, idolatri și tot ce plănuiesc ei... Sunt duhovnic și cunosc bine situația. Sfinții Părinți au greșit oare când au spus că păcatele care pervertesc trupul, mintea și cugetul prin căsătorii mixte sunt ucigătoare de suflet și duc la iad? Îi spovediți, le purtați păcatele în spate și vă răstigniți pentru ei? Nu. **Tot din multă dragoste trebuie să-i și împărțăm?** Spuneți să nu trăiască în fărădelege. **Fărădelege este și una și alta și așa îi împingeți în mai mari fărădelegi.** Poate fi salvat cinevarăstălmăcind Scriptura și călcând Canoanele?

„Căci, ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia?”(I Cor.7, 16). Știți cumva că îi veți mântui pe cei din căsătoriile mixte? Atunci să-i spovediți pe toți.

Pentru a-și motiva căsătoria ilegală, unii răstălmăcesc textul Sfântului Apostol Pavel de la I Cor. 7, 12-16, adresat corintenilor care erau toți păgâni și veneau la creștinism, dar contextul de astăzi este altul.

„**Bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă**”(I Cor. 7, 14). Cum înțelegem? Se sfințește doar dacă trece și el la credința cea adevărată, nu doar locuind împreună. Cel credincios se împovărează prin asumarea liberă alături de cel necredincios cu păcatele acestuia, devenindun singur trup. Va trebui să se jertfească și pentru partener până la îndreptarea lui, numai atunci vor fi împreună în comuniune cu Hristos. Dacă nu, cel credincios, prin cedarea lui față de partener va fi târât în păcate grele, din cauza celui necredincios și vor pieri împreună, iar noi duhovnicii vom răspunde în fața lui Dumnezeu. Apostolul nusefătuiește căsătoria unui credincios cu un necredincios. Citatulse referă la cel căsătorit deja și care vrea să vină la credință.

Știm că Noul Testament a fost scris după Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, de Sfinții Apostoli și Evangheliști, fiind inspirați de Duhul Sfânt, așa cum le-a promis Mântuitorul în textul de la Ioan: 14, 26. Tot din acest verset trebuie să mai înțelegem că Duhul Sfânt s-a sălășluit în Biserică prin Sfinții Apostoli, apoi prin Sfinții Părinți, prin Sfintele Sinoade și Sfintele Taine. Și așa va lucra Duhul Sfânt până la sfârșitul veacurilor. La fel ne spune Domnul Hristos și despre Persoana Sa: „**Și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.**”(Matei 28, 20). Mântuitorul Hristos a împlinit și desăvârșit aceste făgăduințe prin Sfântul Duh în Sfânta Tradiție și va continua până la sfârșitul veacului, așa cum ne-a promis. Deasemenea, Sfântul Apostol Pavel a prevăzut că Duhul Sfânt, va lucra și va învăța, în Biserică în timpul lui și după aceea (Evrei 6, 2-3). Al cui este duhul și „evanghelia” din CMB?

Căsătoriile mixtesunt interzise, după cum găsim în Sfânta Tradiție, încă de la Sinodul din Laodiceia (343) prin Canonul 10: „**Nu se cuvine ca cei ce sunt ai Bisericii să împreune cu nebagare de seamă pe fiii lor cu ereticii prin legătura căsătoriei**”. Profesorul de drept canonic arhid. prof.dr. Ioan Floca tâlcuiește acest canon astfel: „Problema căsătoriilor mixte, tratată în acest canon, s-a discutat și reglementat și la Sin. IV Ec. (Can. 14) și la Sin. VI Ec. (Can. 72). La toate

sinoadele s-a dispus că aceste căsătorii sunt interzise. Părinții de la Laodiceea interzic căsătoriile mixte și le permit numai în cazul în care partea neortodoxă trece la ortodoxie”¹⁴. **Căsătoria dintre ortodocși și eretici sau păgâni nu este permisă. Cel ce nu respectă această dispoziție se afurisește.** (Sinodul IV-Can. 14, Sinodul VI Ecumenic-Can. 72, Sinodul de la Laodiceea-Can. 31, Can. 23 al Sfântului Ioan Posnicul).

Prin căsătoriile mixte se introduce ecumenismul în familie, punând în dificultate relația spirituală a partenerilor și a membrilor familiei și afamiilor acestora, după cum se rezultă din canoanele:

Canonul 10 al Sfinților Apostoli: **„Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă cu cel afurisit (scos din comuniunea Bisericii) acela să se afurisească.”;**

Canonul 32 al Sinodului de la Laodiceea: „Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor care mai mult sunt absurdități decât binecuvântări.”;

Canonul 33 al Sinodului de la Laodiceea: **„Nu se cuvine a se ruga împreună cu ereticii sau schismaticii”.**

Dacă ați fi avut tată ortodox și mamă musulmancă la cine v-ați fi închinat?

Este limpede: dacă Sfânta Scriptură nu contrazice canoanele și nici canoanele nu contrazic Sfânta Scriptură, vedem clar lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu se contrazice. Nu răspundem cu păreri personale și sterile așa cum ne acuzați. **Nu vreau să învăț și nici să mă lupt cu nimeni, mai ales cu ierarhii puși de Dumnezeu,** dar eu nu pot să tac, conștiința nu mă lasă, iar Dumnezeu știe zbuciumul meu, când văd că ierarhii s-au lepădat de Dumnezeu și duc credincioșii pe poarta cea largă spre iad. Le-ați pervertit conștiința și i-ați aruncat în confuzie.

Toate religiile lumii și-au respectat și apărât integritatea spirituală, știind că **prin căsătoria cu alții de altă religie se pot diviza spiritual și teritorial.** Prin lepădarea de Sfânta Tradiție și unirea tuturor tradițiilor lumii, omenirea se îndreaptă către cinstirea unui Dumnezeu comun. Sinodul BOR este în derivă pentru că nu mai are cârmă, din cauza nerespectării canoanelor. Caută o altă cârmă în Coran, în Constituția CMB, în Declarația de la Toronto, etc. Sfinții Părinți învață că Biserica are drept cârmă Sfintele Canoane. Dacă ierarhii Sfântului Sinod tac, înseamnă că se fac vrednici de osândă și s-au rupt de adevăr.

VII. Îngrădirea de erezie

Să vedem ce spun Sfinții Părinți¹⁵ și canoanele:

„Dacă episcopul sau clericul este viclean în chestiunile credinței atunci fugi și leapădă-te de el, nu numai ca de om ci și chiar înger din cer de ar fi.” (Sf. Ioan Gură de Aur);

„Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtașanie de la eretici, nici să le dăm acestora, ca să nu ne facem părtași și pentru a nu fi condamnați împreună cu ei.” (Sf. Ioan Damaschin);

„Dacă foarte puțini rămân în lăuntrul Ortodoxiei și al bunei-credințe, aceștia sunt Biserica și în mâinile lor se găsește autoritatea și apărarea așezămintelor Bisericii. Și dacă aceștia ar trebui să sufere pentru buna-credință, aceasta ar fi pururea veșnică laudă pentru ei și se vadăruie mântuirea sufletului.” (Sf. Nichifor Mărturisitorul Patriarhul Constantinopolului);

¹⁴Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca, Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii, Sibiu, 2005, p. 240-241.

¹⁵ Episcop Longhin, Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte! Bănceni, 2015, p. 53-64.

„Se cuvine să ne îngrădăm pe noi înșine și să ne separăm de episcopii care în chip vădit stăruie în greșală privitor la cele ce țin de credință și de adevăr, așadar se vădesc a fi eretici sau nedrepti.” (Sf. Nicodim Aghioritul);

„Tot cel ce se pronunță împotriva celor hotărâte de Sfinții Părinți chiar dacă ar fi vrednic de crezare, chiar dacă ar posti, chiar dacă ar trăi în feciorie, chiar dacă ar face minuni, să-ți fie lup în piele de oaie care lucrează stricarea oilor.” (Sf. Ignatie Teoforul).

Canoanele¹⁶:

Canonul 25 Apostolic: „Episcopul ori prezbiterul ori diaconul, prinzându-se în desfrânare sau în jurământ strâmb (sperjur: ierarhii mint că nu au făcut nimic rău la Sinodul din Creta, iar ecumenismul nu are nimic rău) sau în furțișag, să se caterisească”;

Canonul 21 Apostolic: „Dacă vreun episcop, prezbiter sau diacon ar dobândi această vrednicie (demnitate, hirotonie) prin bani, să se caterisească și acela ce l-a hirotonit, și să se taie cu totul din comuniune (Biserică), ca Simon-magul de mine, Petru”;

Canonul 50 Apostolic: „Episcopul sau preotul care nu va face cele trei afundări ale tainei întru botez, rostind la fiecare afundare câte un nume al Sfintei Treimi, ci va afunda pruncul numai odată spre închipuirea morții Domnului, cum făceau ereticii eunomieni, să se caterisească”;

Canonul 45 Apostolic: „Episcopul, prezbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii să se afurisească, iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca și clericii (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească”;

Canonul 64 Apostolic: „Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească și să afurisească”;

Pentru ase îngrădi de erezie în mod canonic, atât preotul cât și credincioșii care urmeză pe preotul lor, se călăuzesc după învățătura Sfinților Părinți. Ei aplică rânduiala canonului 31 apostolic și a canonului 15 I-II din Constantinopol (861), care permite preotului să se îngrădească de erezia propovăduită pe față de către episcop, înainte ca acesta să fie cercetat de către sinod. Din faptul că preotul are dreptul să se îngrădească de erezia episcopului, rezultă că și credincioșii au dreptul de a-l urma pe acel preot care se îngrădește de erezie.

Adesea se aduc acuze, spunându-se că întreruperea comuniunii cu ierarhul, prin oprirea pomenirii, chiar dacă acesta propovăduiește în mod public o erezie, este schismă.

Nesupunerea episcopului față de canoane îl desparte de Biserică.

Dar „care despărțire nu este schisma”? Răspunsul la această întrebare îl găsim analizând canonul 15 I-II Constantinopol și canonul 31 apostolic.

Canonul 15 este format din două părți:

- **Primaparte** este o continuare a canoanelor 13 și 14, și se referă la situația când se întrerupe comuniunea liturgică cu superiorul ierarhic pentru că acesta ar avea anumite abateri morale;
- **A douaparte** se referă la situația când preotul se îngrădește, prin întreruperea pomenirii, înainte de cercetarea sinodului, de episcopul care propovăduiește în mod public o erezie.

În primul caz întreruperea pomenirii episcopului se interzice și este osândită ca schismă, iar în al doilea caz nu este schismă, iar preoții care întrerup pomenirea sunt lăudați, așa cum arată și tâlcuirea canonului 31 Apostolic de către Zonaras și Balsamon, cei mai mari canoniști ai lumii ortodoxe, care spun: „Iar câți se despart de episcopul lor mai înainte de Sinodiceasca cercetare,

¹⁶ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca, Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii, Sibiu, 2005.

pentru că el propovăduiește în auzul tuturor vreo rea socoteală sau eres, unii ca aceia nu numai că cercetării celor de mai sus nu se supun, ci și cuviincioasei cinstei celor drept slăvitori se învrednicesc, după canonul 15 al celui 1 și 2 sobor”¹⁷. „Că nu au osândit episcopi, ci minciuno-episcopi și minciuno-învățători. Și nu cu schismă au rupt unirea Bisericii, ci s-au silit a izbăvi Biserica de schisme și împărțiri”¹⁸. Potrivit profesorului de drept canonic român diac. prof. dr. Ioan Floca despărțirea preotului de episcopul eretic este atât un drept, cât și o obligație¹⁹. Obligație pentru cei care vor să se mântuiască, fiecare om având de la Dumnezeu libertatea de a face propriile alegeri în viață, **alegeri de care va depinde mântuirea personală.**

„*De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.*” (Tit 3, 10-11) vezi și (II Petru 2); (II Petru 3) și (I Ioan 2). Dacă Tit, ucenic al Sfântului Apostol Pavel („adevărat fiu în credință” și „frate”) pus de el episcop în Creta (unde acum s-au ticluit și nuanțat fărădelegi) era în pericol când învăța și mostra pe cei de altă credință, nemaivând voie să continue legătura cu ei după a doua mustrare, ierarhii noștri de zeci de ani plini nu de Duhul Sfânt precum Tit, ci de teologie occidentală, eretică, stau fără a mostra peeretici, îmbrățișându-i, oferindu-le Sfinte moaște (ss Daniel da pe mana papistasilor Sfinte Moaște, 25 ian. 2010 https://youtu.be/Fk-xda3Kz_k), rugându-se împreună, îndrăznind astfel să încalce și să blasfemieze învățătura Sfântului Duh. În CMB stau la mese și închinări idolatre cu hinduși, aborigeni, evrei, anglicani, lesbiene și gay, nu pentru a-i îndrepta cu mustrare, ci pentru a se lepăda ei de Dumnezeu „cu dragoste” și a ne târî și pe noi după ei.

„*Dar eu v-am scris până acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unu ca acesta nici să nu ședeți la masă. Căci ce am eu ca să judec pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi?*” (I Cor.5, 11, 12). Sfântul Apostol Pavel spune că nu-l privește să judece pe cei din afara Bisericii, pe aceia îi va judeca Dumnezeu. Se referă la cei care se cred a fi frați de credință în Biserică și totuși fac asemenea păcate amintite mai sus. Cu unul ca acesta Sfântul Apostol Pavel ne interzice prietenia. Ce se întâmplă cu ereticii? Ne păzim de ei, „**urând și cămașa spurcată de pe trupul lor**” (Iuda 1, 23) **adică învățătura lor**, lăsându-i pe seama judecății lui Dumnezeu. Pe cei dinăuntru, de aceeași credință și cu o asemenea viață, **Apostolul Pavel poruncește să-i scoatem afară din comuniunea noastră, dacă nu arată că fac pocăință.**

Referitor la credincioși și despre întreruperea comuniunii cu ierarhii părtași la o erezie, Tradiția Bisericii ne vorbește în nenumărate rânduri. Mulți sfinți mari precum Sf. Maxim Marturisitorul, Sf. Marcu Evghenicul, Sf. Teodor Studitul, Sf. Ioan Damaschin, Sf. Grigorie Palama, Sf. Ioan Iacob, Sf. Iustin Popovici, Părinții Aghioriți din timpul Patriarhului Ecumenic Ioannes Vekkos și cei din timpul Patriarhului Athenagoras au întrerupt comuniunea cu episcopii eretici. Unii dintre acești sfinți au și murit în afara comuniunii cu episcopii lor, dar, cu toate acestea, ei nu sunt socotiți „rupți de Biserică” sau „schismatici”, ci numele lor se afla în sinaxarele Bisericii Ortodoxe și sunt cinstiți ca sfinți.

Sfântul Iustin Popovici a întrerupt în anii 1970 pomenirea patriarhului sârb Gherman, pentru niște declarații ecumeniste ale aceluși patriarh. Cu toate acestea, aceeași Patriarhie Sârbă l-a declarat sfânt în anul 2010. Cum vă explicați acest lucru, dacă, prin nepomenire, „s-a rupt de Biserică”?

Același lucru este valabil și pentru sfântul Ioan Iacov Hozevitul, care s-a îngrădit, prin oprirea pomenirii, de patriarhul ecumenist al Ierusalimului, fiind peste câteva zeci de ani recunoscut ca sfânt de către aceeași Patriarhie a Ierusalimului.

¹⁷ Pidalion, Editura Credința Strămoșească, 2007, p. 70.

¹⁸ Ibidem, p. 362.

¹⁹ Diac. Prof. Univ. Dr. Ioan Floca, Canoanele explicate, p. 24.

De câte ori a apărut în sânul Bisericii o abatere de la dreapta credință, credincioșii au reacționat ca atare. Avem și cazul când, după cele întâmplate la Ferrara-Florența, „îngroziți, credincioșii îi ocoleau pe episcopii care semnaseră, și chiar le aruncau cuvinte de batjocură. Clericii rămași la Constantinopol nu voiau să mai slujească cu unioniștii. O tăcere aproape dureroasă învălui Biserica atunci când, în vremea Postului Mare din 1440, bisericile au fost goale și nu s-au ținut slujbe. Nimeni nu voia să slujească cu episcopii care semnaseră”²⁰.

Sfântul Sofronie de la Cioara (1760) „Îndemna pe oameni să se roage fiecare la el acasă, să se întâlnească în taină cu preoții ortodocși pentru spovedanie, împărtășanie, cununii, botezuri și alte nevoi religioase și explica oamenilor că popii uniți nu sunt altceva decât niște trădători lepădați”²¹ iar Sf. Maxim Mărturisitorul a întrerupt comuniunea cu patriarhul său spunând că: „**chiar dacă toată lumea ar începe să se împărtășească cu patriarhul, eu nu pot să mă împărtășesc cu dânsul, pentru că știu că Duhul Sfânt, prin Apostolul Pavel, a dat anatemei chiar pe îngeri, dacă ar fi propovăduit ceva nou în credință**”²².

Sfântul Teodor Studitul învăța în acest sens: „**Porunca Domnului grăiește să nu tăcem în vremuri de primejdie pentru credință.** Căci zice, să vorbești, și să nu taci, și: «De se va îndoi cineva, nu va binevoi sufletul Meu întru el» (Evrei 10, 38), și: «Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga» (Luca 19, 40). Fiindcă atunci când este vorba de credință, nu putem spune: Eu cine sunt? Preot? Defel. Căpetenie? Nici asta. Ostaș? De unde? Lucrător? Nici asta. Sărac, agonisindu-și hrana de pe-o zi pe alta. Nu mă privește pe mine treaba asta și nici nu cade în seama mea. Vai, pietrele vor striga, și tu vei rămâne mut și fără grijă? [...] **Căci și acest sărac, dacă acum nu vorbește, în ziua judecării va fi fără de răspuns și vrednic de osândă fie și numai din pricina aceasta**”²³. În zilele de înflorire a ereziei, „nu numai cel ce este mai înalt în rang și în cunoștință trebuie să lupte, să trăiască și să învețe cuvântul Ortodoxiei, ci și cel din treapta ucenicului este dator să propovăduiască adevărul și să vorbească cu slobozenie. Cuvintele acestea nu sunt ale mele, ci ale dumnezeiescului Gură de Aur și ale altor părinți”²⁴.

De ce toți acești Sfinți și Cuvioși sunt atât de întăriți în această chemare de a fugi de eretici? De ce nu se cuvine să ne supunem episcopilor care propovăduiesc erezia? De ce vedem aceeași stăruire în viața și învățătura tuturor Părinților care au trăit în timpurile răspândirii ereziilor? Pentru că aici este pusă pe cântar propria noastră mântuire, lucrul cel mai scump și râvnit.

Aceasta este învățătura Bisericii dintotdeauna să păstreze neîntreruptă continuitatea Apostolică; aceasta este împreună-glăsuirea Sfinților Părinți, ca Sfintele Sinoade de astăzi ale Bisericii să recunoască și să întărească deplin și desăvârșit toate hotărârile Sfintelor Sinoade ale Ortodoxiei ca adevărate, înnoind de câte ori este necesar numai anatemele și avertizând asupra legăturilor cu actualii urmași ai vechilor eretici. **Atât timp cât o adunare oricum s-ar numi, neagă fățiș hotărârile Sfintelor Sinoade ale Bisericii Ortodoxe, nu reprezintă pentru turmă glasul ortodox și cugetul Bisericii.**

Canonul 1 de la Sinodul II Ecumenic de la Constantinopol, întărește hotărârea credinței de la Primul Sinod Ecumenic de la Niceea: „Sfinții Părinți cei adunați în Constantinopol, **au hotărât să nu se înlăture** (schimbe, părăsească) **credința** celor trei sute optsprezece Părinți care s-au adunat în Niceea Bitiniei, ci (credința) să rămână tare și să fie dată anatemei orice erezie”.

²⁰Stâlpii Ortodoxiei. Viața și nevoințele celui între Sfinți Părintelui nostru Marcu Evghenicul Mitropolitul Efesului, Ed. Egumenița, 1990, p. 62.

²¹<https://www.google.ro/amp/s/antiecumenism.wordpress.com/2016/09/21/fugiti-de-catolici-papistasi-si-sectanti/amp/>

²²Viețile Sfinților pe luna ianuarie, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1993, p. 437.

²³Arhimandrit Vasiliios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Ed. Egumenița, 2015, p. 23.

²⁴Ibidem, p.291.

Canonul 6 de la Sinodul III Ecumenic de la Efes (431): „Așijderea, **dacă cineva ar voi să strămute** în orice chip cele ce s-au făcut pentru fiecare la Sf. Sinod din Efes, Sfântul Sinod a orânduit (hotărât) că dacă aceștia ar fi **episcopi sau clerici, să fie afurisiți**”.

Canonul 7 de la Sinodul III Ecumenic: Confirmă credința stabilită de către Sinodul de la Niceea, prevăzând pedeapsa caterisirii împotriva episcopilor, clericilor care ar încerca să o schimbe și pedeapsa afurisirii laicilor.

Dacă unii ierarhi nu mai vor canoane, nici noi nu-i mai vrem. Canoanele sunt ale Bisericii, ale Sfântului Duh, noile vrem pentru că rămân normă de viață religioasă, fără de care va fi foarte greu să ne mântuim. Acesta este drumul Bisericii Ortodoxe, „care este poarta cea strâmtă”; cei care nu vor acest drum și-au ales un altul, „poarta cea largă”, care nu este al Bisericii Ortodoxe. **Credincioșii să ia aminte că largă este poarta care duce la pierzare. Treziți-vă! Sau sunteți deja paralizați de ospățul pe care vi-l oferă în cale ierarhii ecumeniști?**

VIII. Îndemn la trezvie

„Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă evanghelie, care nu este alta decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema!” (Gal.1, 6-8). Iar noi cădem în această capcană pentru că **nu căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.** *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea se vor adăuga vouă.”* (Matei 6, 33).

„Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință; încercați-vă pe voi înșivă. Sau nu vă cunoașteți voi singuri bine că Hristos Iisus este întru voi? Afară numai dacă nu sunteți netrebniți.” (II Cor 13, 5). **Suntem netrebniți dacă acceptăm o altă evanghelie** scrisă în CMB și **propovăduită de ierarhii ecumeniști.**

Pentru ierarhii din BOR în comuniune cu CMB, *„Iisus Hristos, ieri și azi și în veci este Același”?* (Evrei 13, 8), *„Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor.”* (Matei 4, 17)

„Cineva I-a zis: Iată mama Ta și frații Tăi stau afară, căutând Să-Ți vorbească. Iar El I-a zis: Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei? Și, întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: Iată mama Mea și frații Mei. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.” (Matei 12, 47-50). *„Unde sunt doi, trei în numele Meu, acolo sunt și Eu.”* (Matei 18, 20). Acolo este Biserica. Orice comuniune, comunitate cât de mică în Dumnezeu, și cu Dumnezeu (Adevăr), formează Biserica lui Hristos.

„Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” (Fapte 20, 28). Apostolul se adresează episcopilor pentru a-i responsabiliza în misiunea și dăruirea lor față de Dumnezeu și față de oameni. Acum vedem cum trebuie să fie episcopul. El trebuie să ia aminte la viața și corectitudinea lui în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfântul Apostol Pavel îi spune lui Timotei: *„Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor de străini destoinic să învețe pe alții (cuvântul lui Dumnezeu, nu erezii). Nebețiv, nedeprens să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, ne iubitor de argint.”* (I Tim. 3, 2-5). **Deasemenea să poarte grijă de Biserica lui Dumnezeu,** adică să păstreze toată învățătura primită de la Hristos, Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți, Sfintele Canoane, ceea ce **fiecare episcop la hirotonie făgăduiește în fața lui Dumnezeu.** Episcopii ecumeniști au încălcat Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție a Sfintei Biserici. Domnul Hristos și Sfântul Ioan Botezătorul le spune cărturarilor, preoților și arhierilor care încălcau rânduielile din vremea lor: *„Pui de vipere... Iată securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se*

aruncă în foc”(Matei 3, 7, 10). Un capitol întreg (23) de la Matei ne prezintă muștrările pe care le face Iisus fariseilor și cărturarilor care nu împlineau legea: „...*Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți Împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați...Călăuze oarbe...semănați cu mormintele văruite, pe dinafară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei?...Eu trimit la voi prooroci dintre ei veți ucide și veți răstigni;... și-i veți urmări din cetate în cetate*”. Dacă Domnul nostru Iisus Hristos așa li se adresa arhierilor, preoților și cărturarilor de atunci, cum ar trebui să se adreseze episcopilor și preoților de astăzi, care nicimăcarnu mai învăță drept cuvântul adevărului lui Dumnezeu, „*El, care a venit să întărească legea*”? Ei au lăsat Sfânta Scriptură și Sfânta Biserică-Trupul lui Hristos să fie călcate în picioare în CMB de cătreeretici. Cei vinovați de aceastămai pot fi în trupul tainic al Bisericii dacă nu se pocăiesc? Domnul Hristos ne răspunde:

„*Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște*”(Matei 7, 18-20),**Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori**”(Matei 7, 15). „*Păcatele unor oameni sunt vădite, mergând înaintea lor la judecată, ale altora însă vin în urma lor*”(I Tim. 5, 24).

„*Eu sunt vița (Hristos-Biserica) cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul. Orice mlădiță (orice episcop) care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă El o curățește, ca mai multă roadă să aducă...Rămâneți în Mine și Eu cu voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță,(ierarhii ecumeniști neaducând roadă în Adevărul-Hristos dovedesc că au pierdut comuniunea cu Vița-Hristos)...tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine...Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară*(episcopii s-au tăiat singuri din Biserică ca mlădița),*și se usucă; și le adună și le aruncă în foc (la judecată) și ard.*”(Ioan 15, 1-6).**Dacă rămânem în comuniune cu ierarhii ecumeniști, vom fi tăiați și noi.**

Nerespectând canoanele, ierarhii s-au exclus singuri din Biserica cea adevărată a lui Hristos, (chiar canoanele i-au exclus), rămânând doar în biserica cea văzută.Dacă suntem toți în Trupul lui Hristos-Biserica Ortodoxă în aceeași comuniune, cum se explică faptul că ierarhii ecumeniști ne-au alungat din biserici și mănăstiri(împotriva canoanelor precum evreii pe Hristos), ne prigonesc pentru că nu prețuim episcopul mai mult decât pe Dumnezeu.Pretind că au și puterea să ne caterisească. Însăși firea și logica ne arată: „*Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Hristos Biserica, pentru că suntem mădulare ale trupului Lui...*”(Efes. 5, 29-30).**Cum pot să susțină ierarhii că suntem în aceeași Biserică și că avem același Cap, atât timp cât ei își persecută propriul trup,** adică pe noi care suntem mădulare mai mici (degetele de la picioare) fără prea multă cinste. Se întâmplă doar dacă este o mână străină de la un alt trup, un alt cap și un alt scop. Dovedesc că s-au separat de noi, acum sunt în trupul fărădelegii al ecumenismului hulitor de Dumnezeu. Pentru aceasta ne izgonesc. „**Dacă m-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni.**”(Ioan 15, 20).

Se obișnuiește să se spună că cea mai mare autoritate în Biserică este episcopul, umbrindu-L astfel pe Hristos. Episcopul se cuvine mai întâi „*să fie slugă tuturor*”(Marcu 10, 44), să spele picioarele(Ioan 13, 14-15) și să stea pe cruce în ascultare de Hristos, numai așa va avea și respectul și demnitatea cuvenită. Mulți confundă episcopii cu Biserica, precum ar fi a lor și nu a lui Hristos, ca și cum ei s-ar fi răstignit pentru omenire nu Hristos. Episcopii s-au pus stăpâni pe un bun care nu este al lor, ei sunt puși doar ca să administreze bunurile, Tainele lui Dumnezeu. Aceasta au făgăduit în fața lui Dumnezeu când au fost hirotoniți arhieriei. Aceste făgăduințe le-au încălcat și au devenit trădători, vânzători de suflete.

Așa jertfindu-se, apostolii au învățat să supună Biserica lui Hristos, nu lor înșiși. Ei au văzut această primejdie și de aceea ne-au avertizat: „**Dar mă tem ca nu cumva, precum șarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, tot așa să se abată și gândurile voastre de la curăția și nevinovăția cea către Hristos.**” (II Cor. 11, 3). Comuniunea și comunitatea sacramentală în Hristos a oamenilor cu Dumnezeu se numește **Biserică**. Biserica a fost întemeiată de Fiul lui Dumnezeu, Hristos Mântuitorul lumii prin jertfa Sa pe Cruce. Biserica este a Celui care S-a jertfit, nu a episcopului care a vândut.

Dacă realizezi că ai pierdut comuniunea cu Hristos și vrei să rămâi în Biserică, sânguește dar și te pocăiește (Apoc. 3, 19). Dacă nu realizezi, ți-ai pierdut simțurile duhovnicești, L-ai pierdut pe Hristos, iar dacă totușimăi auzi puțin, atunci ascultă: „*Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu... (nu al ecumeniștilor) voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine... îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu.*” (Apoc. 3,20-21). Pentru cei ce din neștiință s-au supus ecumeniștilor și vor să-și revină, să-și revină; celor indiferenți, celor încrezători în sine, celor care sunt copii la minte și s-au legat doar de episcopi și de preoții ecumeniști sau de icoanele și de cântările din biserici și nu se străduiesc să se îndrepte, îngerul bisericii din Laodiceea le spune astfel: „**fîndcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece—am să te vărs din gura Mea.**” (Apoc. 3, 16).

Păcatele și slăbiciunile care ne poticnesc pe calea cea strâmtă, a mântuirii în lupta cu ecumenismul sunt: copilăria minții, frica, credința falsă, îndoiala, încrederea în sine sau în alții, iubirea și prietenia lumii, ignoranța, legarea inimii de oameni și de cele lumești, neștiința, credința bolnavă. În legătură cu aceasta Sfânta Scriptură ne învață următoarele:

1. Celor ce cred că pot fi prieteni cu Dumnezeu și cu lumea (ecumeniștii), Apostolul Iacob le spune: „*Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu. Sau îi se pare că Scriptura grăiește în deșert?*” (Iac. 4, 4-5);
2. Unii spun: Eu cred în Dumnezeu, dar cred că și ecumenismul are ceva bun. Sfântul Apostol Iacob spune: „*Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și demonii cred și se cutremură. Vrei însă să înțelegi, omule nesocotit, că credința fără de fapte moartă este.*” (Iac. 2, 19-20);
3. Celor îndoielnici le spune: „*Cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu; Bărbatul îndoielnic este netrebnic în toate căile sale...*” (Iac. 1, 6-8), „*Sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici.*” (Iac. 4, 8);
4. Celor care se încred mai mult în oameni (episcopi), Dumnezeu le spune: „*Blestemat fie omul care se încrede în om și-și face sprijin din trup omenesc... acela va fi ca ierburile pustiului...*” (Ier. 17, 5, 6); „**Nu vă încredeți în cei puternici, în fiii oamenilor, în care nu este izbăvire.**” (Ps. 145, 3); „*Nimeni nu este bun decât unul Dumnezeu.*” (Luca 18, 19);
5. Celor imaturi duhovnicește Apostolul le spune: „*Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți*” (I Cor. 14, 20); „*Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.*” (I Cor 13, 11); „*Ca să nu fim copiiduși de valuri, purtați înapoi și încolo de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uneltirea rătăcirii.*” (Efes 4, 14). De vrem să fim în Biserică să nu mai fim imaturi, legându-ne de oameni și de forme exterioare. Copilul mai bine se ceartă și nu

ascultă de părinți decât să renunțe la obiectul plăcut lui. Ceva asemănător: credincioșii nedumeriți, imaturi duhovnicește preferă să nu asculte de Adevăr decât să renunțe la episcopul și preotul ecumenist.

6. Întristarea este alt păcat. „*Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte.*” (II Cor. 7, 10). Fără Adevăr, Biserica rămâne doar o simplă clădire. Omul fără Adevăr, imatur duhovnicește se întristează și rămâne legat de o biserică care a pierdut Adevărul;
7. Un alt păcat foarte greu care ne poticnește la mântuirea noastră este frica. „*Iar partea celor fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și fermecători și închinători de idoli și a tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua.*” (Apoc. 21, 8), vedem că frica ne aruncă în iad. Frica îi unește pe fricoși. Este și frica cea bună care unește și-i ține în comuniune pe cei credincioși între ei și cu Dumnezeu. „*Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea.*” (Ps, 110, 10); „*După aceea Dumnezeu a zis omului: Iată, frica de Dumnezeu, aceasta este înțelepciunea, iar în depărtarea de cel rău stă priceperea.*” (Iov 28, 28).

Sunt unele familii în care numai unul caută mai întâi comuniunea cu Dumnezeu și din această cauză apar neînțelegeri. Mântuitorul ne-a vorbit despre aceasta: „**Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Și dușmanii omului (vor fi casnicii lui)...**” (Matei 10, 34-39). După ce se dă dovadă de îngăduință și așteptare (cu pace și rugăciune dar categorici pentru Adevăr, pentru Hristos), hotărârea trebuie să fie ca o sabie care desparte răul de bine. Chiar dacă aceasta dă impresia de dușmănie, credinciosul luând crucea în ascultare de Hristos va fi în comuniune veșnică cu Dumnezeu, în Biserica cea vie a Lui.

Papistașii catolici nesocotind Adevărul au rămas doar cu cămașa lui Hristos pe care au sfâșiat-o împreună cu protestanții. Toate aceste bucăți rupte ei le-au numit „biserici”. Ierarhii „noștri” ecumeniști „ortodocși” părăsesc Trupul lui Hristos cel de pe Cruce (Ortodoxia) și vor să peticească cămașa lui Hristos. Confundând, astfel, cămașa cu Trupul, înlocuiesc Biserica (Trupul lui Hristos) cu cămașa papistașilor și a protestanților. Cămașa poate avea „soră” și „frați”, deoarece cămăși pot fi multe confecționate. Ierarhii noștri vor ca și soră cămașa („biserica” catolică și protestantă) fiindcă nu mai vor în trupul mistic al lui Hristos, vor doar să fie niște petece pe cămașa Lui, batjocorind-o și pe ea. Vor să înfrățească Trupul lui Hristos (Biserica Ortodoxă) cu cămașa lui Hristos (papistașii catolici și protestanți); pentru aceasta noi ne îngrădim de episcopii ecumeniști fiindcă vrem să rămânem în Biserica cea vie a lui Hristos.

IX. Concluzii

Cum se apără ortodocșii acum de erezie? Își spun: ce s-a schimbat în Biserica după Sinodul din Creta? Îi întrebăm și noi: ce s-a schimbat după neascultarea lui Adam și a Evei? Nimic fizic la înfățișare! **Au pierdut esența, au pierdut harul lui Dumnezeu, s-a rupt legătura, comuniunea lor cu Dumnezeu, cu ei înșiși și cu lumea, adică: unitatea și diversitatea creației lui Dumnezeu.** Li s-a pervertit chipul lui Dumnezeu în ei. Au pierdut și posibilitatea de a ajunge la „asemănarea cu Dumnezeu”. Hristos din adevărata dragoste pentru noi oamenii a refăcut pe Cruce tot ce au stricat și au pierdut primii oameni; ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl. A refăcut unitatea omului cu Dumnezeu. **Ecumenismul, CMB-ul a batjocorit, a hulit pe Hristos și jertfa Lui de pe Cruce, Biserica**

Ortodoxă, învățătura, Sfintele Taine ale lui Hristos, unica posibilitate de mântuire. Tot ce a făcut Duhul Sfânt în Biserica lui Hristos două mii de ani, distrug ecumeniștii acum printr-o „nouă evanghelie” zisă a dragostei mai depline. Ierarhii au acceptat hula și batjocura asupra Bisericii, s-au făcut părtași și așa se fac toți cei care vor să fie în comuniune cu ei. Continuă hula și batjocura, răstignindu-L pe Hristos a doua oară și a mia oară, dar „Dumnezeu nu se lasă batjocorit” (Gal. 6, 7). Nici în timpul Uniției din Transilvania nu se vedea schimbat nimic. Se păstrau în continuare cultul, calendarul și veșmintele, „dar o vreme a domnit în popor o confuzie. El nu-și dădea seama ce s-a întâmplat, întrucât preoții nu-i spuneau că nu mai sunt ortodocși”²⁵. La vedere a rămas totul intact, dar învățătura s-a schimbat prin supunerea față de papă.

Deși se spune că la Sinodul din Creta nu s-au formulat dogme noi, canoane și nu au avut loc modificări liturgice, **s-a pervertit învățătura de credință despre Biserică, s-au atacat canoane vechi** și de aceea se poate spune că s-au creat dogme noi, eretice. Este adevărat că nu s-a schimbat cultul, nu s-a schimbat data Sfintelor Paști, nu s-a schimbat rânduiala slujbelor (Sfânta Liturghie, Crezul), nu s-a schimbat rânduiala despre monahism, dar s-a schimbat subtil mai mult decât acestea, s-a schimbat însăși învățătura despre Biserică, alterând dogma eclesiologică, combinând-o cu ecumenismul și idolatria. A subordonat Evanghelia tuturor ereziilor.

Ce vor trebui să facă ortodocșii atunci când își vor vedea mai-marii în comuniune cu ereticii? Ortodocșii sunt obligați să se depărteze de aceștia și să mărturisească dreapta credință, deoarece **un episcop**, chiar de ar fi patriarh ori papă, **a încetat de a mai fi episcop din momentul în care a încetat a mai fi ortodox**. Așadar, credincioșii trebuie să aibă curajul de a nu urma gloata, așa cum l-au urmat latinii pe papă în căderea sa. Dintre ortodocși, numai cei dreptcredincioși vor continua lucrarea Sfântului Duh, vor purta neruptă Tradiția Ortodoxiei. Adevărații preoți vor fi cei ce vor trăi, gândi și învăța așa cum Sfinții Părinți ar fi făcut-o. Totdeauna Hristos Dumnezeu va rîndui prin puținii Săi aleși ducerea mai departe a Crucii. Atunci vom vedea cum Biserica universală nu va sta în cei mulți, ci dimpotrivă, „turma cea mică” va alcătui desăvârșit deplinătatea Tainelor, Trupul Bisericii.²⁶

Știm bine că **plinătatea și tăria Bisericii lui Hristos nu stă în mulțimea credincioșilor** așa cum cred cei din afara Bisericii, ci în izvorul cel pururea curgător al dragostei și adevărului oferite de Hristos pe Cruce. **La întemeierea Bisericii pe Golgota erau doar doi-trei**. Acolo unde sunt două-trei semințe în pământ, două-trei plante, doi-trei pomi buni, plini de viață, de roade în adevăr acolo este grădina; în rest doar buruieni și uscături: „*orice răsăd pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel cereșc va fi smuls din rădăcină.*” (Matei 15, 13). Pomul fără roadă este aruncat în foc (Matei 3, 10), „*că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri acela Îmi este frate și soră și mamă.*” (Matei 12, 50). Acolo este Biserica, acolo este familia, unitatea credinței, unde se face voia Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este făgăduința Adevărului: „**Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu.**” (Matei 18, 20). Cei care trăiesc în Adevăr nu se tem dacă sunt puțini pentru că au încredințare: „**Nu te teme turmă mică**” (Luca 12, 32). Cei slabi în credință din afara bisericii se tem mai mult de oameni, se supun celor mari, episcopilor și nu lui Dumnezeu.

²⁵ Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Uniatismul în Transilvania. Încercare de dezbinare a poporului român, București 1973, p. 38.

²⁶ Ierom. Visarion Moldoveniu, Graiuri Ortodoxe. Învățăturile Sfinților Părinți asupra catolicismului, Spoudon, Thessalonica-Greece, 2007, p. 14.

Ierarhii ecumeniști greșesc mai mult decât Adam, nu văd și nu vor să audă, continuă să hulească și batjocoresc Duhul Sfânt invocându-L în rugăciunile lor la Sfintele Taine, iar apoi să „junghie Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”²⁷, fără pocăință, fără conștiință. **Cât timp se va mai lăsa Hristos batjocorit?**

„Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar...Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâcă și bea, nesocotind Trupul Domnului”(I Cor.11,27-29).

Primilor oameni li s-a pervertit conștiința și au pierdut harul din cauza neascultării și îndreptăririi, dar nu au mințit, nu au hulit, nu au viclenit. **Ierarhii ecumeniști prin neascultare de Dumnezeu, minciună, viclenie, erezie, idolatrie, cum mai cer în rugăciune** „Și ne izbăvește de cel viclean (rău)”? De aceea vor unii să schimbe textul rugăciunii „Tatăl nostru”? Modificând textul „și nu ne duce pe noi în ispită” se încalcă cuvântul lui Dumnezeu: „**Iar de va scoate cineva din cuvintele acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieții**”(Apoc. 22, 19) și (Luca 15, 17), și pe de altă parte **se creează un precedent care poate duce la modificarea altor texte ale Sfintei Scripturi**. Toți spunem rugăciunea „Tatăl nostru” dar nu trebuie să fim vicleni, trebuie să știm că cel viclean este diavolul și să ne păzim de el, să nu-i facem voia. Dumnezeu ne lasă libertatea (liberul arbitru). Dacă cineva îi face voia diavolului, fiind el însuși viclean când spunerugăciunea „**și nu ne duce pe noi în ispită**”, **ispitește el pe Dumnezeu** precum diavolul și se duce singur în ispită, precum ierarhii. Dumnezeu „nu ne duce în ispită”, Dumnezeu nu ispitește pe nimeni (Iac.1, 13), atât timp cât nu consimțim noi, nu suntem vicleniși nu-l ispitim pe Dumnezeu. Ispitindu-l noi pe Dumnezeu se îndepărtează harul și ne aruncăm noi în ispită. „**Dacă episcopul sau clericul este viclean în chestiunile credinței, atunci fugi și leapădă-te de el, nu numai ca de om, ci și chiar înger din cer de ar fi**”(Sf. Ioan Gură de Aur).

Credincioșii sunt derutați; nu înțeleg ce fac fără episcopul sau preotul ecumenist. Din obișnuință și din cele amintite mai sus îi acceptă așa cum sunt sau nu îi interesează ce se întâmplă. În acest caz nu caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Încă și oile, animale atât de ascultătoare și supuse ne pot da o lecție. Dacă în locul păstorului văd un lup, vor asculta de el? Sau lupul în blană de oaie nu va trezi simțul oilor? „**iar după un străin ele**(oile – în cazul nostru, oameni înțelepți) **nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.**” (Ioan 10,5).

Nedumerirea unora este cum slujim noi Sfânta Liturghie, pe Sfântul Antimis, fără semnătura unui episcop ecumenist, viclean și hulitor de Dumnezeu? **Nu-și pun întrebarea invers, cum de merg ei la un episcop ecumenist.** Pânza Sfântului Antimis are imprimat pe ea scena punerii în mormânt a Domnului nostru Iisus Hristos, nu are chipul nici unui episcop. Este imprimat Trupul Domnului; de față sunt Maica Domnului, mironosițele femei, Iosif din Arimateea, Nicodim, Sfinți îngeri și obiecte de tortură. Are în partea de sus în cusătura unui buzunar Sfinte moaște. Episcopul nu a fost de față la punerea în mormânt. El semnează nu ca patron, ci ca martor prin credință la cele întâmplate atunci, dreptînvățând cuvântul Adevărului-Dumnezeu, păstorind bine turma încredințată lui de Dumnezeu și binechivernisind cele ale Bisericii. Dacă este „năimit” și tot ce s-a dovedit până acum în această scrisoare, semnătura ierarhului ecumenist nu are valoare, ba dimpotrivă **întinează**

²⁷ Liturghier EIMBOP, București 2000, p. 108

adevărul celor exprimate în icoana de pe Sfântul Antimis. Dumnezeu însuși ne va purta de grijă și nu avem nevoie de semnătura episcopului viclean, care ne duce el în ispită, în iad. Dumnezeu spune: „nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi” (Ioan 14, 18).

Spun unii că este prea devreme să luăm atitudine față de ecumenism și față de ierarhii ecumeniști. Când Dumnezeu i-a spus lui Noe să facă corabie, Noe nu a răspuns că este prea devreme. Când Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „ieși din pământul tău...” (Fac. 12, 1), „ia pe fiul tău... și adu-l ardere de tot” (Fac. 22, 2), Avraam nu a spus că este prea devreme. Lot la ieșirea din Sodoma nu a spus că este prea devreme; Moise când a fost chemat de Dumnezeu nu a spus că este prea devreme, ci doar poporul evreu a cântit mereu că este prea devreme și au pierit toți în pustie. Toți care s-au mântuit nu au spus că este prea devreme să fugă de ispită și de păcate și să nu se facă părtași celor ce le fac. Ce ați citit până acum, câte au făcut ierarhii arată că este prea tâziu, ne-au înecat în erezii. Cine vrea să mai asculte: „Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu vă învățoșați inimile, ca la răzvrătire” (Evr. 3, 7). Nu era prea devreme nici cu Arie și nici cu un Sfânt Sinod care a luat atitudine față de eretici. Cu păcatul și mai ales cu ereziiile, niciodată nu este prea devreme să luăm atitudine.

Încă nu s-a ajuns la Potirul Comun, spun unii. Care este diferența hulei față de Dumnezeu? Hristos a fost hulit și înainte de a-și vărsa Sfântul Sânge pe Cruce. Cei părtași la hulă, cu mult înainte de răstignire, erau mai puțin vinovați de Sângele lui Hristos?

De ce s-a ajuns aici? Oare nu toți avem același Botez? De ce evenimentele bisericesti locale și naționale, importante și mai puțin importante sunt mediatizate, iar despre un eveniment atât de important, precum un Sinod Panortodox, ținut o dată la o mie de ani, credincioșii, monahii și clericii nu au fost informați? Dimpotrivă a fost cât mai în ascuns și când s-a aflat, răspunsurile au fost evazive, iar preoții nici după un an nu spun nimic fiindcă le este interzis sau mulți sunt derutați neștiind ce să spună. Doar diavolul acționează pe ascuns, Dumnezeu nu pune lumina sub obroc. Din această situație confuză rămâne o singură ieșire spre lumină: **doar cine caută cu adevărat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu va găsi adevărul și va deveni cu adevărat liber în Hristos.**

Scopul nostru, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, nu este „să-i doborâm pe cei ce stau în picioare, ci să-i ridicăm pe cei ce zac la pământ”²⁸. Scopul nostru este să fugim de erezii și să-i sfătuim pe cei ce vor să afle adevărul.

08.08.2017

Fiu al Eparhiei Romanului și Bacăului din
Biserica Ortodoxă Română,

Protos. Elefterie Tărcuță

²⁸ Arh. Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Ed. Egumenița, 2015, p. 557.